

Bildiğin Gibiyim Aslında

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Ocak 2017

Ezber sandığımda saklı dün yitirdiğim düşlerim:

Patavatsızlığımın sancısı belli ki tehir ettiğim

Özlemlerden arda kalan son izlek:

Elleri hayli titrek bir mahkûmum için aslı,

Yüreği tetikte,

İfrata kaçmaksa sevgiden,

Yalıtığım bir gölge de kabulüm,

Tüm hezeyanı yine bandıkça aşka

Kenarından köşesinden nasiplendiğim

Bir ömrü de delik deşik eden.

Sonram yok ki olsun aslım;

Öncemden de mağdurum,

Tıpası kayıp bir şişede yalnızlığım:

Örttükçe gece,

Zifiri mahrem bir imde

Kala kalmışlığım.

Az evvel uğurlamıştım oysa babamı:

Gelmeyeceğinin bilincinde sarıldım ellerine kaderin,

Yutkundum kerelerce,

Aldatıldığımı bile bile,

Hangi nokta ise hedef atışım,

Bil mukabil, dercesine eşrafım.

Gömdüm gömeli hayalleri,

Sonraları olmayan ucu yanık bedelleri,

Geldim geleli dünyaya nasıl da arsızım,

Sevgiden yana tüm derdim, derdim oysa:

Önce sağdıcım bildiğim gölgeme,

Geride kalanlar zaten hepten savdı sırasını,

İstikbalim belli ki mağduru olduğum mazimden

Tırtıkladığım hülasa bir name.

Adımdan sarkan bir hüzne,

Arkamdan olmasa da ağlayanım,

Gözyaşlarına kefilim, dercesine Tanrı:
Soyutlandığım hangi münevver istihbarat ise,
Takılı kaldığım bilinmezin yankısı.

Söz de verdim:
Tıpkı, sen gibi:
Hani gidip de döneceğini söylediğin o Pazar akşamı,
Teyit de etmiştin hem de yeminin
Çıkmışken arş-ı alaya:
Unuttun belli ki,
Canhıraş bir telaşla anmayı bıraktığın kim ise,
Yeter ki, ardından gelmeyi arz edeyim:
Hem şunun şurası kaç günlük dünya,
Ben, hepten pelte hayatın ırmaklarında,
Sudan çıkmış aciz bir balık rehabetinde,
Gizlendiğim metruk bilmecemde.

Boynum mademki ince kıldan,
Arındığım elemi keşke ellerimle baştan gömseydim:
En Irak ve en yankısız seyri özlemin,
Yine sabır taşım çatlamazdan önce:
Rahat uyu sen, yeter ki;
Hem eremediğim kerametın de son üyesiyim,
Bildiğin gibiyim aslında:
Çaldığımdan ziyade çaldırdığım umutlarım,
Umman enginliğinde bir garip kulum,
Sonradan görme bir dünyaya son misafir olsam da keşke,
Bağdaş kurduğum hüzne delalet onca şiiri
Giyinmişken hırka niyetine
Ve ucundan azıcık ısırduğım mutluluğa gebe mi
Yoksa devranda asılı bir hürmeti de
Konuk etmişken,
Görünmediğine kani o iki melek omzumda
Ve yakamda adın,
Ölmediğine de kâniyim baba,
Dilimde de yok tek isyanım
Ezeli ve ebedi rahmeti bırakırken avuçlarına.